

Sygn. akt VII W 155/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w S. Zamiejscowy VII Wydział Karny w P. w składzie :

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Katarzyna Radzikowska - Jędrusiak

Protokolant Aleksandra Malicka

po rozpoznaniu w dniach 02.08.2016 r., 03.10.2016 r., 28.10.2016 r., 23.11.2016 r.

sprawy **W. S.**

syna W. i H. z domu B.

ur. (...) w P.

obwinionego o to, że: w dniu 05 marca 2016r. około godz. 8:45 w P. przy ul. (...) naruszył obowiązek korzystania z przejścia dla pieszych podczas przechodzenia przez jezdnię

tj. o czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 13 Ustawy prawo o ruchu drogowym

I. niewinnia W. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu,

II. na podstawie art. 118 § 2 kpow koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VII W 155/16

UZASADNIENIE

W dniu 05 marca 2016 roku funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w P. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie miasta P.. Około godziny 8.45 policjanci zaparkowali radiowóz na ulicy (...) na parkingu w pobliżu sklepu (...) i obserwowali uczestników ruchu celem zweryfikowania przestrzegania przez nich przepisów ruchu drogowego. W zainteresowaniu stróży prawa byli także piesi.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 9, 31, 40

zeznania świadka K. U. k. 10-11, 49-50

zeznania świadka J. W. k. 12, 40-41,

Ulica (...) w P. ma długość 575 metrów. Ww. odcinek wyznacza skrzyżowanie z ulicą (...) oraz z Placem (...). Na wysokości 10 metra od ulicy (...) znajduje się przejście dla pieszych. Oznaczone jest ono pionowymi i poziomymi znakami. W odległości około 20 metrów od ww. przejścia, na 35 metrze licząc od skrzyżowania ulicy (...), patrząc w kierunku Placu (...), znajduje się droga wewnętrzna.

Dowód: materiał poglądowy k. 32, 48, 71-78,

W dniu 05 marca 2016 roku około godziny 8.45 W. S. podjechał swoim samochodem na ulicę (...) i zaparkował pojazd na parkingu znajdującym się po prawej stronie ulicy (...), patrząc z kierunku ulicy (...). Mężczyzna zatrzymał samochód skierowany czołem do znajdujących się po prawej stronie sklepów. Po wyjściu z pojazdu, mężczyzna nie

skierował się na przejście dla pieszych, tylko na wysokości drogi wewnętrznej znajdującej się w odległości 35 metrów od skrzyżowania ulic (...) przeszedł na drugą stronę ulicy.

Funkcjonariusze policji w osobach K. U. oraz J. W. widząc zachowanie W. S., podjęli wobec niego interwencję. Policjanci zarzucili mężczyźnie przejście przez jezdnię w miejscu niedozwolonym i nałożyli na niego mandat karny kredytowany w wysokości 50 złotych. W. S. odmówił przyjęcia mandatu. Został więc poinformowany, że sprawa zostanie przesłana do sądu.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 9, 31, 40

zeznania świadka K. U. k. 10-11, 49-50

zeznania świadka J. W. k. 12, 40-41,

profil liniowy drogi powiatowej ul. (...) k. 64-69,

materiał poglądowy k. 32, 48, 71-78,

W. S. ma 46 lat. Zdobył wykształcenie wyższe. Pracuje jako pracownik samorządowy. Jego dochód miesięczny oscyluje w granicach około 3000 złotych miesięcznie. Kawaler nie posiada nikogo na utrzymaniu. Nie karany. Nie leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 9, 31, 40

Na etapie czynności wyjaśniających obwiniony W. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmówił składania wyjaśnień podnosząc, iż okoliczności swojego zachowania przedstawi w sądzie (k. 9).

Na rozprawie także nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Powołał się na swoje pisemne wyjaśnienia z dnia 15 lipca 2016 roku, w których podniósł, iż nie popełnił czynu zabronionego albowiem przeszedł przez ulicę (...) w obrębie skrzyżowania tejże drogi z drogą wewnętrzną i był do tego uprawniony, z uwagi na przepisy konwencji Wiedeńskiej z dnia 08 listopada 1968 roku o ruchu drogowym, które zawierają szerszą definicję skrzyżowania, aniżeli obowiązująca w naszym systemie ustawa z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, w tym treść art. 13 tejże ustawy. Dodał, że przepisy konwencyjne w razie niezgodności przepisów prawa polskiego z nimi, mają pierwszeństwo stosowania przed prawem krajowym (k. 31, 40).

Przechodząc w dalszej części do oceny materiału dowodowego sprawy wskazać należy, iż wyjaśnienia i argumentacja przedstawiona przez obwinionego zasługiwały na wiarę i aprobatę. Twierdzenia W. S. korespondowały z całokształtem materiału dowodowego sprawy, w tym z zeznaniami świadków K. U. oraz J. W.. Obwiniony nie kwestionował bowiem faktu, że przemierzył ulicę (...) w P. poza wyznaczonym przejściem dla pieszych. Stan faktyczny sprawy był więc w zasadzie bezsporny. Istota niniejszego postępowania sprowadzała się do oceny, czy obowiązujące w naszym systemie prawnym przepisy prawa, dawały obwinionemu możliwość przemierzenia ulicy (...) na wysokości drogi wewnętrznej usytuowanej w odległości około 20 metrów od wyznaczonego przejścia dla pieszych, bez narażenia się na zarzut naruszenia treści art. 13 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym.

Zanim sąd meriti przedstawi stanowisko w ww. kwestii podnieść należało, iż zeznania świadków K. U. oraz J. W. zasługiwały w pełni na wiarę. Jako osoby obce dla obwinionego nie mieli interesu, aby przedstawiać zdarzenie w sposób odmienny od jego faktycznego przebiegu. Decydujący walor dowodowy sąd przypisał jednak tym oświadczeniom procesowym świadków, które złożyli na etapie czynności wyjaśniających, albowiem były one odebrane i zabezpieczone w niewielkim odstępie czasowym od incydentu i logicznym jest, że wówczas bardziej dokładnie pamiętali jego okoliczności i przebieg. Przypisanie większego waloru dowodowego twierdzeniom świadków z etapu czynności wyjaśniających, przy dodatkowym uwzględnieniu planu liniowego ulicy (...) przełożyło się bezpośrednio na ustalenie, iż obwiniony W. S. przemierzył ulicę (...) w odległości 20-30 metrów od przejścia dla pieszych, a więc w obrębie przecięcia się ulicy (...) z drogą wewnętrzną utrwaloną na zdjęciu znajdującym się na karcie 77 i 78 akt.

Nie budziły wątpliwości co do swej wiarygodności dokumenty zgromadzone w sprawie i ujawnione na rozprawie głównej w postaci notatki służbowej, materiału pogładowego, a także planu liniowego drogi powiatowej nr (...) tj ulicy (...). Sąd meriti uwzględnił je przy dokonywaniu ustaleń faktycznych niniejszej sprawy.

Przechodząc w dalszej części do oceny stanu prawnego niniejszej sprawy wskazać należało, iż słusznie wskazywał obwiniony, iż miejsce, w którym przemierzył ulicę (...) znajdowało się na wysokości „skrzyżowania” w rozumieniu art. 1 Konwencji Wiedeńskiej z dnia 08 listopada 1968 roku. Rada Państwa PRL ratyfikowała tę konwencję w dniu 24 lutego 1988 roku. Akt ten został opublikowany w Dzienniku Ustaw (Dz. U. z 1988 r. Nr 5, poz. 40) pod nazwą: Konwencja o ruchu drogowym, sporządzona w Wiedniu dnia 8 listopada 1968 r. Konwencja ta, jak dotąd, nie została przez Polskę wypowiedziana, mimo że polskie Prawo o ruchu drogowym nie spełnia kilku ustaleń Konwencji. Różnice dotyczą między innymi definicji skrzyżowania. Artykuł 1 Konwencji stanowi, że „skrzyżowanie” oznacza każde przecięcie się dróg na jednym poziomie, ich połączenie lub rozwidlenie, łącznie z placami utworzonymi przez takie przecięcia, połączenia lub rozwidlenia. Natomiast polskie Prawo o ruchu drogowym ogranicza liczbę skrzyżowań, wyliczając niektóre kategorie dróg, których połączenie nie tworzy skrzyżowań w świetle ustawodawstwa krajowego. W świetle ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym „skrzyżowanie” to przecięcie się w jednym poziomie dróg mających jezdnię, ich połączenie lub rozwidlenie, łącznie z powierzchniami utworzonymi przez takie przecięcia, połączenia lub rozwidlenia. Ww. określenie to nie dotyczy przecięcia, połączenia lub rozwidlenia drogi twardej z drogą gruntową, z drogą stanowiącą dojazd do obiektu znajdującego się przy drodze lub z drogą wewnętrzną. (art. 2 pkt 10)

Należy zauważyć, że w Polsce, biorąc pod uwagę aktualny stan prawny w przypadku kolizji przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowymi i Konwencji wiedeńskiej, pierwszeństwo mają przepisy zawarte w Konwencji.

Tym samym, na gruncie rozpoznawanej sprawy obwiniony W. S. przemierzając ulicę (...) na wysokości drogi wewnętrznej znajdującej się na zdjęciach 77 i 78 akt poruszał się w obrębie skrzyżowania dróg, w rozumieniu przepisów konwencyjnych. Skoro tak, to zgodnie art. 13 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym miał możliwość przemierzenia tejże ulicy w tym miejscu, bez narażenia się na zarzut naruszenia przepisów prawa. Zgodnie bowiem z art. 13 ust 2 ustawy prawo o ruchu drogowym Przechodzenie przez jezdnię poza przejściem dla pieszych jest dozwolone, gdy odległość od przejścia przekracza 100 m. Jeżeli jednak skrzyżowanie znajduje się w odległości mniejszej niż 100 m od wyznaczonego przejścia, przechodzenie jest dozwolone również na tym skrzyżowaniu.

Z tych względów w oparciu o treść art. 62 § 3 kpow w zw. z art. 5 § 1 pkt 2 kpow należało uniewinnić W. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajdowało podstawę w przepisie art. 118§ 2 kpow.